

juridiske muligheder, der er problemet, som det, at der mangler politisk vilje til at håndhæve de juridiske muligheder.

Problemet med Air France har også tidligere været nævnt her i dag af nogle ordførere, og dér er det jo klart, at det, der er problemet i den sag, er, hvordan man sender det klareste politiske signal til Kommissionen om, at vi fra dansk side ikke vil acceptere en sådan form for statsstøtte. Dér har det været Fremskridtspartiets opfattelse, at den bedste måde at gøre signalet klart på var ved, at Danmark rejste en sag ved Domstolen. Det har der ikke været vilje til her i Danmark, og det næstbedste er jo så, at Danmark forhåbentlig intervenserer i den sag, som luftfartsselskaberne rejser.

Udenrigsministeren nævnte også muligheden for, at man ved de nationale domstole fik stillet et såkaldt præjudicielt spørgsmål via artikel 177 i Traktaten. Men dér er det vores opfattelse, at de danske domstole er for tilbageholdende med at prøve den mulighed. Der har været et stigende antal sager, hvor en part i en retssag i Danmark har forsøgt at få prøvet retssagen ved Domstolen, men hvor det har været meget, meget svært at få de danske domstole til at gå den vej. Det mener vi er noget, man i højere grad bør benytte.

Så til det spørgsmål, som nok er det, der optager flest. Det er svigbekæmpelse. Det er jo også noget, der har været diskuteret talrige gange her i salen, og der har været stillet utrolig mange dagsordener om det. Senest var det jo også et stort emne i foråret i forbindelse med europaparlamentsvalget, og vi synes i Fremskridtspartiet, at det er godt, at det ikke kun er i forbindelse med parlamentsvalg og andre valg, man diskuterer de her emner, men at det også er i den løbende danske debat.

Den dagsorden og det engagement, som blev udvist i forbindelse med debatten den 17. maj i år, får nu mig til at undre mig over udenrigsministerens redegørelse for, hvad der er sket siden. For det fremgår meget klart af den dagsorden, som blev vedtaget den 17. maj, at det var en sag, der åbenbart har optaget alle Folketingets partier. Det var jo også en dagsorden, der blev vedtaget enstemmigt, og hvor Folketinget opfordrede regeringen til at arbejde for en hel del ting og meget, meget specifikt, hvordan man kommer svig og svindel i øvrigt til livs.

Derfor synes jeg, at ministeren skylder os en lidt mere dybtgående forklaring på, hvordan regeringen har sikret den dagsordens opfyldelse

fra 17. maj og indtil i dag. Dér kunne jeg godt tænke mig, at udenrigsministeren kom med en mere dybtgående redegørelse i stedet for blot at sige, at den er fulgt op.

Så vil jeg sige, at det er uforståeligt for os almindelige danskere, at man ikke får løst nogle flere af de her problemer. Det er jo ofte sagt, at hvis man virkelig skal komme svindelen i EU til livs, kræver det, at EU får flere retsregler, og at der kommer mere magt til Unionen. Det er efter Fremskridtspartiets opfattelse forkert. Efter de retsregler, der er, kan man gøre meget for at komme den svindel til livs, der foregår, og Kommissionen har i øvrigt også fået nye retsregler de seneste år, som burde medføre, at man kom langt dybere ind i den her problematik og kom svindelen til livs i en helt anden udstrækning, end man har gjort.

Alligevel kan vi konstatere, at der sker for lidt. Der er selvfølgelig et spænd mellem, hvad der er dårlig administration, og hvad der er svindel, men jeg kan ikke undlade at citere lidt fra Revisionsrettens årsberetning for 1993, hvor Revisionsretten i sin indledning kommer med nogle overordnede betragtninger om, hvordan man sikrer imod svindel, og hvordan arbejdet så går fra Kommissionens side. Jeg vil gerne citere fra årsberetningens indledning, punkt 2:

»Sammenholdes revisionsresultaterne i denne årsberetning med dem fra rettens årsberetning fra 1983 og med bemærkningerne i den beretning, retten udarbejdede om gennemførelsen af konklusionerne fra Det Europæiske Råd af 18. juni 1983, fremgår det klart, at mange af de problemer, der dengang blev påvist inden for regnskabsføring og økonomisk forvaltning på de vigtigste EF-udgiftsområder, endnu ikke er løst.«

For mig indicerer det noget forfærdende, nemlig at det ser ud til, at man ikke tager Revisionsrettens årsberetninger særlig alvorligt, og det fik jeg da også bekræftet, synes jeg, da Fremskridtspartiets folketingsgruppe i foråret tog mange af de konkrete eksempler frem, som fremgår af årsberetningen de seneste år, og spurgte regeringen, hvad man havde gjort ved det konkrete eksempel. Det var umuligt at få noget håndfast tilbage om, hvad der var sket på baggrund af de konkrete eksempler, Revisionsretten kan opremse hvert eneste år om konkrete ting, der går galt i det her system. Så kunne man sige: Jamen der burde da ske lidt!

Men et andet sted i indledningen til Revisionsrettens årsberetning, det er punkt 10, står